

— AZ —
ELFEK
ÖRÖKSÉGE

SANDRA REGNIER

Dream
válogatás

Felicity Morgan, becenevén Fay, nem pontosan az, akit az elfek megjósolt megmentőjeként elképzelünk. A lány még csak tizennyolc éves, fogszabályzót visel, a divat nem az ő világa, és mindig úgy fest, mint aki nem aludt eleget. Fay mégis különleges sorsra rendeltetett. A neve ott ragyog az elfek ősi nagy könyvében...

Egy nap új tanuló érkezik Felicity iskolájába, aki messze a leghelyesebb srác Londonban. Ő Leander FitzMor. Vonzó megjelenésével, kedvességével és megnyerő személyiségével mindenkit az ujjá köré csavar. Felicity távol marad a fiút ostromló lányok csapatától, de Leandert mégsem tudja kizárni az életéből. Mert bár az iskola legnépszerűbb diákjai sorban állnak Lee barátságáért, a fiú mégis folyton Felicity társaságát keresi.

Ahogy telik az idő, Fay egyre több furcsaságot tapasztal, és úgy tűnik, hogy Lee is titkol valamit. Felicity egyre biztosabb benne, hogy valami nem stimmel, de erről csak akkor bizonyosodik meg, mikor Leevel váratlanul visszautaznak az időben.

SANDRA REGNIER

1974-ben született. Németországban, a vulkanikus Eifel-hegységben nőtt fel, amely újabb és újabb történetek megírására inspirálja. A tanulmányai elvégzése, majd a gyakornoki évek után hosszú ideig Franciaországba vágyott. Mégis inkább férjhez ment egy francia vezetéknévű férfihez, és otthon maradt. Három gyerekük született.

A Sárkányok gyermeke-trilógia első része.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.sandra-regnier.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A könyv humora remek. Fay világlátása és öniróniája folyton mosolyt csal az arcunkra, de elgondolkodtató is.”

Weltbild

„Felicity nem a legszebb és nem is a legtrókéletesebb, de talpraesettséggel és érett gondolkodásával az első pillanattól fogva szimpatikus.”

Leben und Lesen

„Zseniálisan megírt történet. Tökéletes elegye a klasszikus szerelmes középsulis sztorinak és a misztikus fantáziavilágnak. Két különböző világ izgalmas találkozása, megfűszerezve némi időutazással.”

BücherTreff

„Ez a titkok könyve. Mindenki rejteget valamit, és néha úgy, hogy ezzel ő maga sincs tisztában. És ahogy az eltitkolt dolgok felszínre kerülnek, úgy lesz egyre érdekfeszítőbb és lebilincselőbb a regény.”

Buchjunkie

„A cinikus Fay és a félszeg Lee kapcsolata nem éppen szerelem első látásra, de ahogy telik az idő, egyre közelebb kerülnek egymáshoz. Így persze minden olvasó azért izgul, hogy végül egymásra találjanak.”

Amazon

SANDRA REGNIER

— AZ —
ELFEK
ÖRÖKSÉGE

— részlet —

LEE

A MEGJÖVENDÖLT

Kíváncsi voltam. Nagyon is. Mégiscsak ettől a lánytól függ a jövő. Egy egész nemzet jövője. És nekem kell őt megvédenem. Sőt: a saját jövőm is szorosan összefonódik az övével. Feleségül kell őt vennem! Ezért akartam megismerni, így hát beiratkoztam a londoni Horton College-ba.

Ezek az iskolák mind ugyanolyanok. Tele kamaszokkal vagy fiatal felnőttekkel, akiknek még meg kell találniuk önmagukat. A fiúk gyakran egymást túlkiabálva beszélgetnek sportról, bulikról vagy csinos lányokról. A lányok sokat vihorásznak, alapvetően csapatostul járnak-kelnek, és főként a külsejükkel, mások ruháival foglalkoznak, vagy azzal, hogy a fiúk közül éppen ki a menő.

Amikor a folyosóra léptem, éreztem, hogy minden tekintet rám szegeződik. Hozzá voltam szokva. Néhány lány már sóvárogni is kezdett. Láttam, hogy húzgálják a ruhájukat, végigsimítják a hajukat, és megnyalják a szájukat.

Az iskola igazgatónőjére, Mrs. Haley-Woodra is ugyanilyen hatással voltam. Nem volt közömbös a helyes férfiakkal szemben, mindegy, hány évesek voltak. Ha tudta volna, milyen idős vagyok valójában...

Személyesen vezetett körbe, és bemutatta a leendő csoporttársaimat. Biztos voltam benne, hogy a hangja magasabbra csúszott, és valamivel élesebb volt, mint egyébként. Megszakítás nélkül fecsegett, minden lehetséges, semmitmondó dologra felhívta a figyelmemet, és közben úgy nevetgélt, akár egy tizenéves.

– Íme, egy-két új csoporttársa, Mr. FitzMor.

Aha, végre érdekessé vált a dolog. Előttünk három velem egyidős (legalábbis az állítólagos életkorombeli), divatos, gyönyörű lány és egy fiú állt.

A bal oldali, barna lány kivételesen szép volt. A szemét csábítóan festette ki, modern rakott szoknyát viselt hozzáillő felsővel, és a hosszú, sűrű szempillái alól kacér pillantást vetett rám.

– Mr. FitzMor, bemutatom – mondta Mrs. Haley-Wood, és megállt négyük előtt. – Cynthiát, Jacket, Avát és Felicityt az ön évfolyamáról. Kedveseim, ő Leander FitzMor, új tanuló. Remélem, egy kicsit felkarolják.

Mrs. Haley-Wood újra kezét nyújtott, majd elbúcsúzott. Már nem figyeltem rá. Éreztem, hogy az örömteli várakozástól minden összerándul bennem. Micsoda szerencse. Ez a gyönyörű barna lány közvetlenül előttem az, akit kerestem. A lány, aki a jövődőlés szerint mindannyiunk jövőjéről dönteni fog. A jövődőlbeli feleségem.

És észvesztően nézett ki.

Ez jelentősen egyszerűbb lesz, mint ahogyan gondoltam. Csábító mosolyt küldtem felé, és ez megtette a hatását: elolvadt tőle.

– Leander, milyen szokatlan név – mondta a szőke Cynthia.

– Ó, kérlek, szólítsatok Leenek. A barátaim mindig így szólítanak.

Mélyen Felicity szemébe néztem, és a tekintetem nem tévesztett célt. Varázslatosan elpirult. Csodás. Ez már-már túl könnyűnek ígérkezett. Pechem is lehetett volna, Felicity éppenséggel lehetett volna az a töltött galamb is ott hátul. Az a duci: fürtös haj, lehetetlen póló. Éppen tüsszengett, és miközben hátralépett, elesett a saját hátizsákjában – ráadásul ügyetlen is. Ezenkívül még a fogszabályzója is kivillant!

Nem tudtam teljesen elnyomni a becsmérő vigyorgásomat. Szegény lány. A nő egyenjogúság bajnoka. Biztosan harcos feminista vagy tanárnő lesz. Vagy valamelyik szupermarket pénztárában végzi.

Meleg kéz simult a karomra. Felicity tapasztalt tekintettel mosolygott rám. Tudta, hogyan kell egy férfit behálózni. Csinos volt, határozottnak és bátornak látszott. Nem csoda – ő a megjövendölt.

– Gyere! Megmutatom az osztálytermünket.

Ellenállás nélkül követtem. Vajon a csók még túl korai volna? Azzal mégiscsak megpecsételődne minden. Amint megcsókolom, az enyém lenne. Örökre.

– Gondolom, most neked is angolórád lesz – mondta, és belém karolt.

Bólintottam. A Horton College-nak viktoriánus kori, tiszteletre-méltó épület adott otthont. Sok lépcső, folyosó és falfülke. Sötét falfülke.

– Itt van valahol az angolterem? – kérdeztem enyelegve, amikor Felicity az egyik fülkébe vezetett.

Csábítóan mosolygott, majd a modellalakját teljes hosszában a testemhez nyomta. Aztán megcsókolt. Tényleg egyszerű volt behálózni. Ám ugyanabban a pillanatban tudtam, hogy valami nincs rendjén. Hol marad a várva várt szikraeső? A tűzijáték? A hegedűk és a konfetti? Nem olyan érzés volt, mint a sors beteljesülése, sokkal inkább, mint egy teljesen hétköznapi, meghitt csók.

Előttünk valaki zörögni kezdett, mire ijedten kinyitottam a szemem. A béna pólós, duci lány a kis rejtekhelyünk előtt újra megbotlott, és felfedezett bennünket.

– Elnézést – dünnyögte.

Ez Felicityt visszarántotta a jelenbe. A szeme dühödtt szikrákat szórt a lánynak.

– Tűnj el, City! Talán kémkedsz utánam?

A szürke kisegér kihúzta magát, és a szemével villámokat szórt rá.
– Miért kémkednél utánad? Talán azt hiszed, meg akarom tanulni, hogyan tegye magát nevetségessé az ember nyilvánosság előtt?

– Ezt nem kell megtanulnod. Ezt magadtól is tudod – fújtatott Felicity, és magamban tetszéssel nyugtáztam a dolgot. – Kopj le, City! Leenek éppenséggel nem vagy az esete.

– Te viszont szerencsére igen. Azt hiszem, ma túlszárnyaltad a saját rekordodat: két perccel a megismerkedés után. Gratulálok. – A földön heverő füzetek fölé hajolt, és az egyiket Felicitynek nyújtotta. – Tessék. Ms. Ehle összetévesztett bennünket. – Aztán megvető pillantást vetett rám.

– Ne aggódj, City, Lee nem fog bennünket összetéveszteni. – Felicity követte a másik lány tekintetét, és elvette a füzetet.

– Remélhetőleg. Nem szívesen veszek használt holmit – jelentette ki City dölyfösen.

A tekintetem a füzetre siklott. Abban a pillanatban úgy éreztem magam, mintha valaki baseballütővel a gyomromba vágott volna.

Az állt rajta, hogy Felicity Stratton.

– Stratton? – tudakoltam. Hallottam, milyen rekedt a hangom. – Stratton a vezetékneved?

Felicity szerelmesen nézett rám, és bólintott. Tudtam, hogy a csók megtette a hatását. Mindig megtette.

– Igen. Egyelőre. De kit tudja, nem lesz-e majd valamikor új vezetéknevem? Például FitzMor. – Becsmérlő nyögés hallatszott mögüle. City úgy tett, mintha háynia kellene. Amikor előrehajolt, az ocsmány pólója alatt egyértelműen kivehetővé váltak a párnácskái a csípőjén. Egy pillanat... A City biztosan nem az igazi neve.

Balsejtelmem támadt.

De ezúttal biztosra kellett mennem. – Téged Citynek hívnak?

Ugyanolyan megvetően nézett rám, ahogyan korábban én őrá.

– Igen, de a barátaim Felicitynek szólítanak. Felicity Morgan – mondta fennhéjázón.

Tényleg rosszul voltam. Óriási hibát követtem el.

Nem a megfelelő lányt csókoltam meg, és kötöttem magamhoz.

Nem a megjövendölt simult hozzám szerelmesen. Nem, ő velem szemben állt, és minden volt, csak éppen nem álmaim asszonya, ahogyan elképzeltem.

FELICITY

SZÍNRELÉPÉS

Hétfő volt, szeptember harmadika. Ez a nap is ugyanúgy kezdődött, mint sok másik. Későn értem az iskolába. Ki gondolta volna, hogy azon a napon minden megváltozik az életemben? Ha csak halványan is sejtettem volna, jobban odafigyeltem volna a külsőimre. Vagy ágyban maradtam volna.

A Horton College folyosói már kiürültek, amikor a szekrényemhez rohantam, és keresni kezdtem a földrajzkönyvemet egy szósszal és pudinggal leöntött póló és a többi tankönyv között. Sietségemben a földre pottyant egy dezodor, néhány kiszakadt lap és egy elnyűtt regény. Nagy nehezen mindent felnyaláboltam, visszadobtam a szekrénybe, és megpróbáltam bezárni. Ám közben beletörött a kulcsom. Na, remek. Ha már lúd, legyen kövér. Éppen Miss Ehle dupla órájára kell késve érkeznem!

– Á, Ms. Morgan, megtisztel bennünket – mondta is egyből, amikor be akartam surranni az osztályterembe. – Van a tarsolyában valami jó kifogása, vagy kitaláljak magának egyet?

– Írja a naplóba, hogy „nagy volt a forgalom” – feleltem szeretetre méltón.

– Közvetlenül az iskola mögött lakik – mondta szárazon. Egy lépéssel közelebb jött, és szaglászni kezdett. – Alkoholt érzek magán? – kérdezte szigorúan.

Ó, a fenébe. Elfelejtettem. – Igen, Ms. Ehle – feleltem, és le-sütöttem a szemem. Nem azért, mert zavarban voltam, hanem hogy a vigyorgásomat elrejtsem.

– Maga leissza magát, holott még huszonegy éves sincs?
– Tizennyolc vagyok – világosítottam fel sürgősen.
– És a hét közepén alkoholt iszik? Tudja, hogy ezt jelentene
nem kell az iskola vezetésének, igaz?

Bólintottam.

– Üljön a helyére! Szeretném végre elkezdni az órát.

Engedelmesen végrehajtottam az utasítását, és az asztalomhoz suhantam. Miközben a tolltartómat, írótüskémet és a könyvemet előpakoltam, hátulról egy cetli repült az asztalomra.

Szerdai mottó: Ehle harisnyatartóban és nyuszifüllel – állt rajta. Hátrafordultam, és Phyllisre vigyorogtam. Kacsintott, mellette pedig a bokorsűrű, vörös szemöldökével Corey billegett, és rámenősen vigyorgott.

Amikor az osztálytársaimon végignéztem, megállapítottam, hogy mindannyiuk arcán vigyor ül, mint akik tudják. Vagyis ők is éppen izgató alsóneműben és nyuszifüllel képzeltek el Ms. Ehle-t. Ami az egy méter hatvan centis és legalább kilencven kilós Ms. Ehle-t illeti, azzal a rövid, zsíros, mindenféle felismerhető frizura nélküli hajával, ez az elképzelés több volt, mint képtelenség – és ezzel elviselhetővé tette az órát. Olaj- és gáztartalékok Azerbajdzsánban. Próbáltam az ásitásomat elnyomni, és azon merengtem, hogy Ms. Ehle természetes hátsó fele alatt egy nyuszifarok biztosan kilapulna. Hozzá képest Bridget Jones szexbomba.

Amikor megszólalt a csengő, felugrottunk, mintha valaki tűt bökött volna a hátsónkba, és kirohantunk.

– Megint hosszúra nyúlt a tegnap este? – kérdezte Phyllis a folyosón. Véleményem szerint ő volt a legszebb lány az iskolában. A bőre tejeskávés színű, az alakja és a haja akár Naomi Campbellé, az arca szabályos, a pofacsontja magas, a szeme

csokoládébarna. Mellette sokszor éreztem magam észrevétlennek és otrombának. De a legszebb éppen ez volt Phyllisben: neki mindegy volt a külső. Szerencsémre, különben biztosan nem én lettem volna a legjobb barátnője.

– Eléggé – feleltem. – Ki gondolta ki a mai mottót? – Corey elégedett vigyorral az arcán hozzánk lépett. – Á, minek is kérdezem! Gondoltál már rá valaha, hogy van abban valami félelmetes, hogy a tanárokat harisnyatartóban képzeljük el?

Vállat vont. – Attól függ. Mr. Singer esetében egyetértek veled.

– Hú – kiáltottunk fel egyszerre Phyllisszel.

– Mi bajotok van? – Jayden is utolért bennünket. A sietségtől egy kicsit lihegett.

– Mikor fogysz már le végre? – kérdezte tőle Corey rosszalóan. – Gondolj arra, hogy a kövérek nem élnek sokáig.

Jayden tudomást sem vett róla, hanem felém fordult. – Felicity, úgy bűzlesz, mintha tegnap este beleestél volna egy glenfidiches hordóba. És úgy is nézel ki. Az anyád megint bevett a pubban?

Hálásan rámosolyogtam. Legalább a barátaim tudták, miért jövök sokszor késve, és olykor-olykor miért nem nézek ki harmatos frissnek.

Bár Jayden egy méter nyolcvan centi volt, határozottan volt rajta húsz kiló fölösleg. Ehhez társult a félelmetes ízlése ruhák terén, ezért első ránézésre úgy hatott, mint egy olcsó Chris Tucker-utánzat. Mindenesetre Jaydennek úgy vágott az esze, mint a borotva. Az iskolában órákon senki nem tudta vele felvenni a versenyt.

– Bocs. Nem éreztem a szagot, amikor ma reggel felöltöztem – magyaráztam gyorsan. – Majd a déli szünetben hazarohanok, és tiszta pólót húzok.

– Nekem van még egy a szekrényemben – ajánlotta fel Corey.

– Ö, nekem is – mondtam bátortalanul. Elég jól ismerem Corey-t, hogy tudjam, ő még gondatlanabban bánik a holmijaival, mint közülünk bárki is. – Az enyém ételfoltos. És a tied?

– Tiszta. Váltónak hoztam be.

– Ó, ha ez így van... Remek, köszönöm.

Ruby és Nicole Corey szekrénye előtt csatlakozott hozzánk.

– Jó reggelt, Felicity, jól vagy? – kérdezte Ruby együtt érzően.

Láttam, hogy remeg az orra, amikor a pólómra borult whiskey szaga megcsapta. – Most már igen. Csak megyek, és átöltözöm. Köszönöm, Corey!

Elvettem a pólót, és a legközelebbi lányvécébe siettem. Csak amikor a tiszta pólót felhúztam, és a tükörbe pillantottam, láttam, mi áll rajta: szexisten.

De aztán meggyőztem magam, hogy még mindig jobb, mint a kocsmaszag.

Azért néhányszor mély levegőt vettem, mielőtt a folyosóra léptem volna. A barátaim még mindig Corey szekrénye előtt vártak rám.

Nicole, Jayden és Phyllis hangos nevetésben tört ki, amikor megláttak. Csak Ruby nézett rám a homlokát ráncolva.

A koboldszerű Ruby, mint általában, most sem értette a viccet. Corey viszont remekül szórakozott.

Én elgyötörten mosolyogtam. – Köszönöm, Corey. Nem tudom, mi a rosszabb. A whiskey-szag vagy ez a póló. Menten föld alá süllyedek benne.

– Szerintem jól áll – vigyorgott Corey, és a mellbőségemet vizslatta. – Legalább te jobban kitöltöd, mint én.

– Te gondolsz egyáltalán néha másra, mint a szexre? – kérdezte Nicole.

– Ritkán – vallotta be Corey.

Egymás után kétszer tüsszentenem kellett. Az öblítő szaga csiklandozta az orromat. Ezért csak kicsit később észleltem a körülöttem támadt felindulást.

– Te jó ég, ki az ott? – hallottam, amint a kérdés végén Nicole lélegzete elakadt. Újra tüsszentenem kellett. Csak utána láttam meg. Az igazgatónő oldalán jött felénk. Még maga Mrs. Haley-Wood, az igazgatónő is epekedve nézett fel rá. Vékony volt, és kivételesen sportos testalkatú. A haja sötétszőke, sűrű, kicsit kócos, mintha folyton birizgálná, és oldalt olyan hosszú, hogy a füle felét eltakarta. És magas is volt. Nagyon magas. Magasabb, mint akármelyik fiú az iskolánkban. És az arca a legszebb férfiarc volt, amit valaha láttam.

Ráadásul olyan hanyagul mozgott, ahogyan Corey évek óta hiába próbált.

– Te jó ég, Alex Pettyfer mostantól a mi iskolánkba jár – lelhelte Nicole. Tátva maradt a szája, akárcsak Phyllisé.

– Ostobaság. Ez az alak ott sokkal magasabb – javította ki Corey. A hangja megütközést tükrözött. Ruby a haja tövéig vonta a szemöldökét. Egyedül Jaydenen nem látszott, hogy bármiféle hatást gyakorolt volna rá.

Mrs. Haley-Wood és az újonc közelebb jöttek.

– Már csak néhány méter – suttogetta Nicole könnyörögve. – Már csak néhány méter. Erre. Ó, a fenébe!

Ez utóbbit épp olyan felháborodva mondta, mint amilyen hangosan. Tudtuk, miért. Felicity Stratton, az előkelő, ám feltétebb kellemetlen nőszemély és követői ügyesen az igazgatónő útjába álltak. Felicitynek és nekem azonos volt a keresztnévünk, ám a kettőnk közötti hasonlóság ebben ki is merült.

Felicityt mindig a teljes nevén szólították, magas volt, vékony, és a legújabb divat szerint öltözködött. Engem Phyllisen és a tanárokon kívül mindenki a Városnak, vagyis egyszerűen csak *City*nek szólított. A csúfnevet Felicity és a díszpinty barátnői aggatták rám. Nemcsak azért, hogy megkülönböztessenek bennünket, hanem azzal az indoklással, hogy én is olyan önfejlő és koszos vagyok, mint London városa.

Hallottuk, ahogyan Mrs. Haley-Wood bemutatta Felicityt, és elmagyarázta neki, hogy az ismeretlen fiú új tanuló.

– Miért mindig éppen ő? – nyögött fel Nicole. – Akár egy pók, amely kinyújtja a csápjait.

– A pókoknak nincs csápja – bosszankodott Ruby.

Corey a szemét forgatta. – Ruby, ez egy metafora.

– Ó, értem. Akkor nem lett volna jobb azt mondanod, hogy hálót szó, vagy ilyesmi? – Ruby gyönyörű volt, de gyakran más-ként látta a dolgokat, mint mi. Ez a kérdése újra bizonyította, hogy nem boldogul a szójátékokkal.

– Felicity mindenesetre jól szét tudja permetezni a mérgét – jegyeztem meg szárazon. – Azt hiszem, ez itt nekünk úgyszemint pálya. Legyen csak boldog Felicityvel meg a pökhendi piperkőcökből álló klikkjével! – Figyeltem, ahogyan Felicity az új fiú karjára teszi a kezét. Biztosan mindent bevet majd, hogy a fiút bevezesse a bankárok gyerekeinek, a leendő politikusok és színészek körébe.

– Vajon szereti az írlandi ürügulyást? – mélázott Ruby, és az új fiú után nézett, ahogyan az a testsúlyát hanyagul egyik lábáról a másikra helyezte, és a kezét zsebre dugta.

Mind nagy szemekkel bámultunk rá.

– Miért éppen az írlandi ürügulyást? – érdeklődött Corey.

– Hm, én nem szeretem. Ma délben megkaphatná az adagomat.

– Az enyémet is megkaphatja, ha cserébe mellém ül – vihogott Nicole. – Ilyen látvány mellett mégis ki akarna enni?

Tényleg lehengerlő volt, és a folyosón sok tanuló figyelmét magára vonta.

Akkor egyszerre csak felpillantott, egyenesen a szemembe. Ijedtemben újra tüsszentenem kellett. Közben egy kicsit hátrébb léptem, és átestem a táskámon. Körülöttem mindenki felnevetett.

– Na, remek. Most már tudja, hogy Bridget Jones is ebbe az iskolába jár. – Nehézkesen felkászálódtam.

– És kiváló rálátása nyílt a hatalmas hátsódra – mondta Corey, és kedélyesen a vállamra csapott.

Felnyögtem, és egy pillanatra lehunytam a szemem. Van itt egy lyuk, ahová elsüllyedhetek? Amikor újra kinyitottam a szememet, a tekintetében azokat a szokásos érzelmeket láttam, amelyekkel oly gyakran méricskélnék: szórakozást, leereszkedést és némi együttérzést.

– Gyere, Lee – mondta Felicity, és belekarolt. – Megmutatom, hol lesz az angolóra.

Készségesen hagyta magát elvonszolni.

Idáig láttam az elégedett vigyorát. És ezt kell majd a következő órában elviselnem. – Mennem kell. Délben találkozunk. – Fogtam a táskámat, és energikus léptekkel felfelé indultam a lépcsőn.

– Ó, légy szíves, kérdezd meg tőle, hogy kéri-e az ürügulyásomat, jó? – kiáltotta utánam Ruby.

Tudomást sem vettem róla. Sajnos Ms. Ehle-ről, a földrajztanárunkról nem tudtam tudomást sem venni.

– Miss Morgan, elveszítette a füzetét. – Odaadta a füzetet, és továbbsietett.

A borítóra néztem. Még hogy az én füzetem! Felicity füzetét adta nekem. Komolyan eljátszottam a gondolattal, hogy a

legközelebbi vécébe hajítom. De Ms. Ehle-nek sajnos jó a memóriája. Inkább elnézi nekem az ittasságot, mint bármilyen tanszer elvesztését.

Reméltem, sikerül úgy a hátamra dobni a hátizsákot, hogy eltakarjam vele a feliratot. Aki csak szembejött velem, szélesen vigyorgott, amint elolvasta a „szexisten” feliratot. Senkitől nem vehettem rossz néven. Félúton éreztem, hogy a hátizsák csúszni kezd. Ostoba módon az egyik kezem éppen a hajamban volt, néhány fürtöt próbáltam kibogozni, a másikban pedig Felicity füzetét tartottam. A hátizsák lecsúszott, én pedig megbotlottam. Akkor a szemem sarkából mozgásra lettem figyelmes. Rémes helyzet. Akaratlanul tanúja lettem, ahogyan Felicity szakszerűen csókolja az új fiút. Elégtételekre úgy láttam, a fiú nem élvezi különösebben. Amint észrevett engem, félbehagyta a csókot.

– Elnézést – dűnnyögtem, és nem egészen tudtam a gúnyos hangnemet elnyomni.

Felicity megfordult.

– Tűnj el, City! Talán kémkedsz utánam?

– Miért kémkednék utánad? – kérdeztem, miközben tényleg jól szórakoztam. – Talán azt hiszed, meg akarom tanulni, hogy tegye magát nevetségessé az ember nyilvánosság előtt?

– Ezt nem kell megtanulnod. Ezt magadtól is tudod – fűjtatott Felicity. – Kopj le, City! Leenek éppenséggel nem vagy az esete.

Tartsa csak meg nyugodtan a villám-smacizóját. – Nem, te viszont szerencsére igen. Azt hiszem, ma túlszárnnyaltad a saját rekordodat: két perccel a megismerkedés után. Gratulálok. – Odaadtam neki a földrajzfüzetét. – Tessék. Ms. Ehle összetévesztett bennünket.

Lee még mindig nem szólt egy szót sem, de a tekintetéről köteteket lehetett volna írni. Mindenesetre nem látszott, hogy

annyira el lett volna bűvölve Felicitytől, mint ahogyan azt egy csók után várná az ember. Lehet, hogy szájszaga van? Remélem, fokhagyma vagy – még rosszabb – hagyma.

– Ne aggódj, City, Lee nem fog bennünket összetéveszteni.

Közelebb jött, és elvette a füzetet. Nem, semmi szájszag. Kár.

– Remélhetőleg. Nem szívesen veszek használt holmit. – Legalábbis nem a Felicity Stratton által eldobott fickókat. Annál egy kicsit több büszkeség szorult belém.

Lee viszont úgy nézett ki, mintha Felicity a csók alatt mérgező kapszulát adott volna be neki. Hatalmas szemmel meredt a füzetre, majd Felicityre.

– Stratton? – krákogott. – Stratton a vezetéknév?

Felicity epekedve bólintott. – Igen. Egyelőre. De ki tudja, nem lesz-e majd valamikor új vezetéknévem? Például FitzMor.

Ó édes Istenem! Nem tudja, hogy a fiúkat soha nem szabad olyasmivel lerohanni, hogy *gyereket-akarok-tőled*? Lee abban a pillanatban úgy nézett ki, mintha rosszul lenne. Ja, kedves Felicity, ez bizony kicsit gyors volt. Úgy kell neked. Megfordultam, hogy az osztályterembe menjek. Ezt itt nem lehetett elviselni.

Egy kéz megfogta a felkaromat. Összerándultam, áramütés szaladt végig rajtam. Lee erősen fogott, és egyenesen a szemembe nézett.

– Mi az? – kérdeztem pimaszul. Nem akartam egy pofont megkockáztatni. Amikor nyolc éve idekerültem, a fiúk még nem voltak olyan spórolósak az ütlegelésekkel, élesen megmaradtak az emlékezetemben. És nem minden fiú hagyta el ezt a serdülőkori tulajdonságot. Ez az alak akkor éppen olyan villámokat szórt a szemével, hogy a legrosszabbtól tartottam. Félelmet keltett bennem.

Abban a pillanatban elengedett, és kétszer pislogott. – Teged Citynek hívnak?

Kihúztam magam, és olyan barátságosan, ahogyan csak tudtam, a legjobb oxfordi dialektusban így feleltem: – Természetesen nem. A barátaim Felicitynek szólítanak. Felicity Morgan. – Olyan megrendülten nézett rám, mintha azt mondtam volna, én vagyok a walesi hercegnő.

TANÓRA AZ ISKOLA LEGIZGATÓBB ALAKJÁVAL

Az angol irodalom egyrészt fantasztikus volt, másrészt rettenetes. Fantasztikus, mert a tanárunk, Mr. Sinclair nagyszerű órákat tartott sok irodalmi szöveggel, klasszikussal és modernnel egyaránt. Igazán nekem való volt. Mégis rettenetes, mert egyik barátom sem járt Mr. Sinclair órájára. Egyedül voltam az egész Sztár Klubbal és néhány másik diákkal, akik a Sztár Klubért rajongtak.

Ezért angolórán elszigetelten ültem. Senki nem akart a bűzlő Város mellett ülni, aki állítólag tetveket hurcol magával a kocsmából. Felicity és tisztelt barátai gondoskodtak róla.

A magányos asztalomhoz ültem, és kikészítettem a felszerelésemet. Aztán – mint mindig – megpróbáltam magam körül mindent kikapcsolni, és egyedül az órára meg a könyvekre összpontosítani. Lord Byron nagyon megkönnyítette az ember dolgát.

Csak ezúttal nem. Byron *Giaourjára* árnyék vetült. Amikor felnéztem, ő állt előttem.

– Szabad ez a hely? – kérdezte az újonnan érkezett, és akkor először hallottam a hangját úgy, hogy nem volt rekedt. Valójában valamivel mélyebb volt, teltebb, és jégkrémre emlékeztetett – valahogy elomló volt, csábító és frissítő.

Felicity, szedd össze magad, mondtam magamnak, de semmit nem tudtam tenni ellene, hogy rá ne meredjek.

Elegáns, ruganyos mozgással a mellettem lévő szabad székre ült, és jókedvűen rám mosolygott, miközben az összes fehér, csillogó fogát kimutatta. Vajon fogkrémreklámokban is szerepel? Biztos a gyermekfogkrémekében. A mosolya szélesebb lett.

– Milyen itt az angolóra?

Inkább újra Byron felé fordultam. Bár a maga idejében ő is nőcsábásznak számított, valahogy kedvesebb volt nekem. Végül is halott. Ez az alak mellettem viszont igencsak élő volt – és veszélyes. Aki tíz percen belül engedi, hogy Felicity Stratton megcsókolja, az egyáltalán nem lehet ártalmatlan. Talán alkalmat keres, hogy még nevetségesebbé tegyen? A Sztár Klub lelkesedne érte.

– Idehallgass, Felicity, sajnálom, talán nem jól indult az ismeretségünk...

Igazán makacs volt.

– Egyáltalán el sem indult – javítottam ki. – Te... – Megakadtam. Ő mit? Felicityt nyalta-falta. Na és? Semmi közöm hozzá. És a pökhendi arckifejezését sem vethetem a szemére. Bizonyára eleve ilyen.

– Ó, féltékeny vagy? – Úgy tűnt, jól szórakozik.

Mély levegőt vettem, és egyenesen a szemébe néztem. – Igen, pontosan. Tulajdonképpen már az előcsarnokban le akartalak rohanni, de sajnos hirtelen túl gátlásos lettem. A hihetetlen kinézeted egyszerűen megfélemlített, egyébként nem vagyok ilyen visszafogott, és mindenkit megcsókolok, aki épp erre jár. – Ugyanolyan széles mosollyal néztem rá, ahogyan korábban ő rám. Jól tudtam, hogy a fogszabályzóm pontosan az ellenkező hatást váltja ki.

Tulajdonképpen azt vártam, hogy majd ijedten összerezdül. De nem tette. Azért volt benne annyi tisztesség, hogy

megrendülten nézzen. Még ha csupán egy röpke pillanatra is, mert aztán a szája szeglete megrándult, és jókedvű vigyor-
gásra húzódott.

– Rendben, értettem. Elnézést a lehetetlen színrelépése-
mért. Engedd meg, hogy teljesen újrakezdjük, jó? Lee FitzMor
vagyok.

Felém nyújtotta a kezét. Haboztam. De ha nem csapok
bele, akkor lehetetlen, szeszélyes nőszemélynek fog tartani,
aki Hollywoodban a tipikus petrezselymet áruló lányt testesí-
tené meg.

– Felicity Morgan – mondtam, és megfogtam a kezét. Ab-
ban a pillanatban rémülten visszarántottam. Az érintése elekt-
romos impulzust váltott ki, áramütést, mintha egy cornwalli
villanypáztort fogtam volna meg.

Felnéztem, és észrevettem, hogy ő is épp úgy megrettent,
mint én.

Mielőtt bármelyikünk reagálni tudott volna, megzavartak
bennünket.

– Figyelj, Lee! – Felicity csábítóan az asztalomra ült, éppen
a Byronra. – Nem szeretnél inkább hozzánk ülni? – A fejével
az osztályterem másik vége felé mutatott, ahol Jack Roberts,
Cynthia Newmarket és Ava Gartner, röviden az egész Sztár
Klub ült. – Egy kicsit összébb húzzuk magunkat, akkor majd
nem vonják úgy el a figyelmedet.

Hah, ezzel a szempillarebbenéssel? Ettől még Jack Roberts
is rendszeresen esztét veszti, pedig az évek során hozzá kellett
volna már szoknia. Azt vártam, hogy Lee feláll, és szó nélkül
elmegy Felicityvel, nekünk pedig ez volt az utolsó beszélgeté-
sünk, csakhogy...

– Nem, köszönöm, jó helyem van itt.

Nem tudtam, ki döbbsen meg jobban, Felicity vagy én.

De Felicity nem adta fel ilyen könnyen. Bizalmasan a fiúhoz hajolt, és olyan hangosan, hogy ötméteres körzetben mindenki jól hallja, így szólt: – Nem kell a Város mellett ülnöd. Mellette senki nem akar ülni. Nézd csak meg a haját!

A hajam? A jobb kezemmel akaratlanul is a sörényembe túrtam. Sűrű volt és loknis, nem annyira, hogy szabályos dugóhúzó formázott volna, inkább úgy nézett ki, mint amit a szél összeborzolt. A kezem azonnal elakadt néhány csomóban. Ó, szent ég! Biztosan úgy nézek ki, mint egy tépett tyúk. Miért nem szólt semmit Phyllis? Feladtam a kibozást.

– Rendben van, Lee, kedvesem – mondtam, és a szempillámot rezegtettem. – Menj nyugodtan Felicityvel játszani! Nem vagyok féltékeny.

Végtelenül reméltem, hogy el fog menni. Mert éppen halálosan szégyelltem magam. Tényleg mindig ilyen ápolatlanul jövök iskolába? Milyen kínos.

– Nem, köszönöm, kincsem – felelte Lee legnagyobb csodálkozásomra. – Ugyan kit érdekel a hajad ilyen lehangoló mosoly mellett?

Pontosan tudtam, hogy újra ugyanolyan ostobán néztem, akár csak Felicity.

De legalább visszament a helyére, és felszabadította a Byronomat.

Amint eltűnt, azt suttogtam az új padtársamnak: – Ö, Lee, nekem tényleg nem okoz gondot, ha mellékük ül.

Lee kényelmesen hátradőlt. – Nem, őszintén. Én itt szeretnék ülni. Innen jól látni a táblát.

Mielőtt ellenkezni tudtam volna, Mr. Sinclair az osztályterembe lépett, és elkezdte az órát. Mindenesetre aznap nem tudtam rá úgy figyelni, mint egyébként.

– Phyllis Lasseter – mutattam be. – Ő pedig Nicole Laverick.

Nicole és Phyllis megrázta Lee kezét, de úgy látszott, egyikük sem érzett áramütést, ahogyan én. Egyszerűen csak el voltak ragadtatva, ahogyan Felicity Stratton.

– Szia – lehelte Nicole lenyűgözve. Le sem tudta venni róla a szemét. Ezért nem vette észre időben a hátára érkező erőteljes csapást.

– Hé, öreglány, megnézhetem a génláncodat? – Corey feszülten kémlelt át a lány válla fölött.

– A DNS-láncomra gondolsz – helyesbített Nicole zsörtölődve.

– Na és akkor – Corey közömbösen vállat vont, majd kezét nyújtott Leenek. – Szia, én tudom, ki vagy. Ismerlek a *Csúfszelemből*. Mi az ördögnek nyomod még az iskolapadod? Nem volt több filmajánlat?

Phyllis és én gyors pillantást váltottunk, aztán vigyorogni kezdtünk. Ez annyira jellemző volt Corey-ra. Bár soha nem voltam benne biztos, hogy szándékosan játssza-e a hülyét, vagy ezek az ostobaságok csak úgy kicsúsznak a száján.

Lee mindenesetre lazára vette a figurát.

– Lee FitzMornak hívnak. A filmajánlatok az utóbbi időben valóban megcsappantak.

Corey szeme nagyra nyílt. – Corey McKenna. Lee? Ne haragudj. Azt gondoltam... hasonlítás... ö... A Lee igen szokatlan név.

Mielőtt Corey kihozhatott volna egy újabb élcet a helyzetből, Mrs. Greenacre belépett az osztályba, és mindenki a helyére ment.

A biológiaóra után Felicity Lee karja után kapott, és magával rángatta az ebédlő irányába. Anélkül, hogy egyetlen további pillantásra méltatott volna bennünket, Lee követte.

SZTÁR KLUB KONTRA LÚZEREK

– Hát, ennyi volt – mondta Nicole, és a Sztár Klub irányába nézett, az ebédlő másik végében. Úgy hangzott, mint egy tény-megállapítás, nem volt csalódott. Lee nevetve és csevegve ült Jack, Ava és Cynthia között.

– Kérlek, verjetelek meg, ha valaha úgy viselkednék, mint Felicity – mondtam, és figyeltem, ahogyan az egyik karját a fiú karjába fonva, epekedve csüng az ajkán.

– Ne aggódj! – mondta Jayden. – Te akkor sem viselkedhetnél így, ha Harry herceg személyesen esküdne neked örök hűséget.

Meglepve néztem rá. – Ez most bók volt vagy kritika? Azt hiszed, nem tudnék szerelmes lenni?

Jayden nem zavartatta magát, tovább evett. – Nem, csak azt gondolom, túl józan vagy ehhez a kamaszos viselkedéshez. Épp úgy, mint én.

Még mindig nem tudtam, hogy hízelgésnek vagy sértésnek vegyem-e. Ennyire a romantika ellenségének tartanak a barátaim? Úgy látszott, igen, mert senki nem vitatkozott Jayden kijelentésével.

– Hé, az, hogy még nem találkoztam a szőke herceggel, még nem jelenti azt, hogy nem tudnék szerelmes lenni – ellenkeztem hevesen.

Mintha éppen azt jelentettem volna be, hogy a westminsteri Horton College diákképviselője akarok lenni, mindenki megállt a mozdulat közepén, és rám meredt. Phyllis szedte össze magát elsőnek.

– Ezt senki nem állította. Természetesen tudsz szerelmes lenni – mondta, és nyugtatóan megpaskolta a kezemet.

– És ki ér fel a szőke herceggel? – kérdezte Nicole kíváncsian.

Corey és Jayden előre hajolt, mintha attól félnének, hogy valamiről lemaradnak. Most már tudtam, hogyan érezheti magát egy sarokba szorított nyúl.

– Majd elárulom, ha találkozom vele – mondtam, és gyorsan tovább ettem. Sajnos elfelejtettem, mi volt aznap. Undo-ródó grimaszt vágtam. Ez az egytálétel sosem volt az esetem.

Az utolsó két óra között megkerestem a gondnokot, és megkértem, hogy szerelje meg a szekrényem elromlott zárját. Az iskolában ő volt azon kevesek egyike, akik nem vetettek meg. Barátságosan megígérte, hogy azonnal intézkedik, és átadott nekem egy új kulcsot. Az órára siettem, és bántam, hogy a gondnoknak nem volt rám szüksége a zárcserénél.

Az utolsó óra úgy zajlott, mint minden szerdán: a történelmi adatok végtelen sora volt, amelyet Mrs. Crobb monoton, éneklő hanghordozással darált el. Ha nem olvastam volna, hogy a spanyol armadát 1588-ban lekaszabolták, a tanárnőnk vég nélküli monológjából nem tudtam volna kihámozni.

Szokás szerint egyedül ültem – Felicity nem tágitott Lee mellől.

De nem voltam csalódott. Őszintén nem. Elejétől fogva világos volt, hogy egy olyan fiú, mint Lee, nem fog a lúzerekkel lógni. Amikor végre megszólalt az óra végét jelző csengő, szem elől is vesztettem őt.

– Mrs. Crobb következő órájára feltétlenül kell valami mottó – nyögött fel Nicole az osztályteremből kivezető úton.

– Nála minden képzelőerőm cserbenhagy – mondta Corey.
– Mit szóltok hozzá? DVD-este nálam? Lányok, ti választhatok. Csak egyet kérek: ne vámpíros filmet!

Jól hangzott. Mind beleegyeztünk, és elköszöntünk egymástól.

– Hová mész, City? – kérdezte Jayden, amikor a folyosó felé indultam, nem pedig a kijárat felé.

– A szekrényemhez – feleltem, és intettem a többieknek.
– Feltétlenül haza kell vinnem a piszkos pólóimat kimosni. Később találkozunk!

Eltartott egy darabig, amíg a velem szemben áramló diákok mellett el tudtam haladni. Lehet, hogy egyszerűen haza kellett volna mennem, mert tényleg terhessé vált már Corey pólóján a szexisten felirat.

Azért a folyosók lassacskán kiürültek, és végül már majdnem egyedül voltam az épületben. De csak majdnem. A szekrényem mellett egy párocska ölelkezett meghittén, szenvedélyesen csókolóztak. Felicity az egész testét Leeéhez szorította. A szekrényeknek nyomta a fiút, és úgy nézett ki, mintha magába akarná szívni. Biztos voltam benne, hogy nem csaptam zajt, a fiú egyszerre csak mégis felnézett, egyenesen a szemembe.

Úgy éreztem magam, mint akit rajtakaptak, és sarkon akartam fordulni.

De Lee elfordult Felicitytől. – Akartál valamit? – kérdezte, a hangja kicsit rekedt volt, ugyanakkor nagyon barátságos is.

Felicity megfordult, és észrevett. – Mit ácsorogsz itt, City? – fújtatott.

– A szekrényemhez akarok menni – mondtam. Valószínűleg most már csak azért sem fog odaengedni. Nemcsak azért, mert megzavartam, hanem azért is, hogy lekenjen egyet.

Ám Lee olyasmit tett, ami meglepett. Határozottan félretolta Felicityt, és helyet adott nekem. – Ne haragudj! Megyünk.

Felicity biztosan nem így gondolta. Forrt benne a harag. Láttam, ahogyan felemeli a kezét. Verekedéshez tényleg nem lett volna kedvem. Megfordultam, és el akartam menni, még mielőtt üthetett volna.

– Hé, várj! – Lee erősen megfogta a csuklómat, és épp úgy, mint amikor kezet ráztunk, áramütés szaladt végig rajtam. Csozáldkozva megálltam, és megfordultam. Ő is ugyanolyan meglepettnek látszott. – Ne haragudj! Úgyis épp menni készültünk.

Felicityre néztem, aki továbbra is villámokat szórt felém.

Lee tudomást sem vett róla. – Ugyan, Felicity. Senki nem harap meg. – Oldalra lépett, és láttam, el akarja kerülni, hogy újra megérintsen.

– Őt nem Felicitynek hívják – fújtatott Felicity. – Én vagyok Felicity. Ő csak City, a Város. Épp olyan szürke, koszos, reggelente kaotikus, este pedig magányos és elhagyatott, mint az anyja kocsmája.

Mennyire szerettem volna valami talpraesett választ adni, csípőset, vicceset, ugyanakkor ironikusát, valamit, amitől elpirul, és ami egyszer s mindenkorra betömi azt a gonosz pofáját. Sajnos semmi nem jutott eszembe. Már csak egy maréknyi büszkeségem maradt. Kihúztam magam, és a lehető leghigadtabban így szóltam: – Elég egyértelművé tetted a nézetedet. Tudom, hová tartozom. Nem szükséges, hogy lábbal tiporj.

Ez volt a megfelelő időpont, hogy azok ketten eltűnjenek, mert a kezem olyan erősen remegett, hogy beletelik majd némi időbe, mire a kulcsot a szekrényem zárjába tudom dugni. Lee még egyszer a szemembe nézett, aztán határozottan megfogta Felicity karját, és a kijárat felé vonta. A lány szemmel láthatóan

nem érzett áramütést, mert anélkül követte a fiút, hogy össze-rezdült volna.

Amint képes voltam rá, összeszedtem a pólóimat, egy kicsit még rendbe raktam a szekrényemet, aztán hazaindultam.

Anya az ágyban feküdt, amikor a lakásunkba léptem. Az iskola mögött laktunk egy bérlakásban, közvetlenül a tető alatt. Ennek előnyei és hátrányai is voltak. Nagy előnye volt, hogy az ember alig hallott valamit a nagyváros zajából, a hátránya viszont a sok lépcső a lakásunkig (a lift állandóan rossz volt), a rekkenő hőség nyáron, és Mrs. Collins a középso emeleten, akinek az ajtaja előtt mindig el kellett haladnunk. Gyakran tűnődtem rajta, vajon csinál-e mást is, mint hogy a folyosót kémleli. Két évvel ezelőtt még meg voltam róla győződve, hogy minden ruhámba GPS-chipet varrt, mert mindig pontosan tudta, mikor jövök fel a lépcsőn. Ezúttal is.

– Nos, Felicity, kincsem, vége az iskolának? – Mrs. Collins a szokásos rózsaszín virágos kötényében állt az ajtóban. – Nem gondolod, hogy elfecsérled az idődet? Az A szintet úgysem sikerül megcsinálnod. Az olyan nehéz! Az anyádnak viszont elkelne a segítséged a kocszában.

Minden nap ugyanaz a nóta. Milyen szívesen megmondtam volna neki, törődjön a saját dolgával, engem meg hagyjon békén. De nem mertem. Egyrésztől az anyám kedvelte, és gyakran volt a segítségére utalva, másrésztől Mrs. Collins fia, Tom az a fajta ember volt, akit jobb nem magunkra haragítani.

Ezért hát mindent visszanyeltem, valamit motyogtam a házi feladatokról, aztán felsiettem.

– Felicity, te vagy az?

Ki más? – gondoltam idegesen, de újra visszatartottam a pimasz választ. Könnyekre végképp nem volt szükségem.

– Igen, anya.

– Későn jöttél, kedvesem. Mi volt az iskolában?

– A szokásos. Éhes vagy? – A táskámat letettem a szobámban, és a konyhába mentem, hogy megkeressem a fejes salátát, amit előző nap vettem.

Néhány szem burgonyát olívaolajjal és sóval fóliába tekertem, betoltam a sütőbe, és kezdtem a saláta leveleit szétszedni. Rádiót hallgattam. Nem sokkal azelőtt, hogy a burgonya kész lett, anya kijött a konyhába. Már felöltözött, hogy húsz perc múlva a kocszába induljon. Fáradtnak nézett ki, mint mindig. De az utóbbi időben még soványabbnak hatott, az arca még ráncosabbnak.

– Valami nincs rendben, anya? – kérdeztem óvatosan, amikor a fűszeres túró mellé lekvárt és mézet is tett az asztalra.

– Miért? – Pillantott fel riadtan, követte a kritikus pillantásomat, majd elvörösödött. Gyorsan visszatette a szekrénybe a lekvárt és a mézet.

– Semmi különös, Felicity, csak... Tudnál ma este is segíteni nekem?

Éppen elővettem az evőeszközt a fiókból, és döbbsen felé fordultam. – Anya, DVD-t akartunk nézni Corey-nál.

– Csak egy-két órát – könyörgött az anyám. – Elég, ha csak hétkor jössz. De feltétlenül be kell fejeznem az adóhivatalnak azt a felsorolást. Csak a pultot kellene átvenned. Más nem lesz ma este.

Más soha nem volt.

– Kérlek, már csak két beszámítást kell megcsinálnom, és a bizonylatokat kikeresni hozzájuk.

Láttam anyám fáradt, beesett arcát, és átgondoltam, hogy úgysem tudnék nyugodt lelkiismerettel végignézni egy filmet a barátaimmal, miközben az anyámnak ennyi gondja van.

Anya csillogó szeme, amikor bólintottam, elég volt nekem. Evés közben még feltett néhány kérdést az iskoláról, ő pedig elmesélte, hogy Anna nővérem telefonált, és hogy az unokaöcsém, Jacob először mondta ki, hogy nagymama.

Aztán felállt, a homlokomra lehelt egy csókot, és elbúcsúzott. – Akkor hétkor!

Bólintottam, és tovább ettem. A tányérja majdhogynem érintetlen volt. Megettem az ő burgonyáját is, és az egész salátát. Aztán elmosogattam, elindítottam a mosógépet, és végül nekiláttam a házi feladataimnak.

Phyllis felhívott, és elújságolta, hogy Jayden, Corey, Nicole, Ruby és ő meggondolták magukat, és az új Richard Cosgrove-filmet nézik meg a moziban. Nehéz szívvel lemondtam. Szerettem Richard Cosgrove-t és a filmjeit. Nem csupán hihetetlenül jól nézett ki, de mindig talpig úriember volt – ennek ellenére a filmjei nem voltak túlzottan giccsesek. Ettől eltekintve nem is tudtam volna a mozijegyet kifizetni.

Phyllis mondta ugyan, mennyire sajnálja, hogy nem tudok menni. De a kivételesen lágy hangszínén éreztem, hogy alapjában véve nem helyesli a lemondásomat. Minden más barátommal ellentétben ő megtartotta magának a véleményét. Nicole és Jayden nem lettek volna ilyen visszafogottak. Corey sem, Ruby pedig kitartóan próbált volna mégis meggyőzni. Egyikük sem értette meg a bizonytalan anyagi helyzetünket. Csak Phyllis. Nagy szavak nélkül is elfogadta a zavaromat. Ezért szerettem annyira. Neki semmit nem kellett sokáig magyaráznom.

Megígérte, hogy hoznak nekem műsorújságot, és elköszöntünk. Visszatértem az iskolai feladataimhoz.

Amikor egy órakor ágyba kerültem, azt gondoltam, rosszabb is lehetne, mint egy kocsmában dolgozni. Mint mindig, a szokásos

vendégek ültek a pultnál: Stanley, Mike és Ed. Évek óta az egyetlen bevételi forrásunk, három alkoholista, akik mind az anyámért epekedtek. Újra meg újra attól tartottam, hogy anya végül enged valamelyiküknek. Végül is, amióta az eszemet tudom, egyedül volt. De aztán azt mondtam magamnak, anyának jobb ízlése van, mint hogy egy olyan faragatlan kiskereskedelmi eladót válasszon, mint Mike. Az évek során elfogyasztott alkoholmennyiségtől a másik kettő is épp annyira lezüllött.

És mert mindannyian évek óta ismerték anyát és engem, egy kicsit kötelességüknek érezték, hogy magukra öltsek az apa szerepet. Lényegesen többet fecsegték velem az iskoláról, mint anya valaha is, meséltek a saját életükről, és az aktuális hírekről bölcsekedtek. Közben – az alkoholszint ellenére – soha nem voltak sértők, hanem inkább viccesek és szórakoztatók.

Egyiküknek sem volt családja. Mike-nak már nem. A feleségének egyszer csak elege lett a részegeskedéséből, és öt éve elhagyta. Nem is volt kapcsolata a két fiával. Ehelyett rajtam élte ki az apai érzelmeit. Stanley és Ed soha nem házasodtak meg. Stanley időnként felszedett egy-egy barátnőt, de ezek mindig gyorsan el is tűntek. Ednek Stanley-n, Mike-on és az anyámon kívül senkije nem volt. Ő volt hármójuk közül a legbékésebb, és az ötven kiló túlsúlyával, a hosszú, zsíros hajával meg a pattanásaival nem volt egy Adonisz. De elégedettnek látszott.

Velünk beszélt. Nem sokat, de az is valami. Ám amint idegenek tévedtek a kocsmába, visszabújt a csigaházába, és a szeme sokkal hamarabb vált üvegessé, mint egyébként.

Aznap este a katonáink líbiai bevetéséről társalogtak. Miközben Stanley jónak találta az elköteleződést, Mike azt állította, inkább ágytálatat kellene üríteniük a kórházakban és az öregotthonokban.

Csak az ágyban, nem sokkal azelőtt, hogy a szememet lehunytam, jutott ismét eszembe, hogy van az iskolánkban egy új tanuló, akivel másnap megint találkozni fogok. Mégiscsak van néhány közös óránk. Bár nem sokat fogok belőle látni – Felicity már nyilvánvalóan a karmai között tartja.

Mennyire tévedtem.

NEM ÁLOM

Az ébresztőóra csörögni kezdett, de eltartott egy pillanatig, mire a zajt egyáltalán értelmezni tudtam. Ugyanis igen kusza álmot láttam. Vadászó kutyákról, a fejükön agancsot viselő férfiakról, hajtóvadászatról egy sötét erdőn keresztül. És újra meg újra megjelent egy szőke, halványkék szemű kisfiú arca. Megviseltem az órára néztem, és próbáltam a fejemből elűzni a nagy, kék szemeket. Az órára vetett pillantásom egy csapásra elnyomta a képeket. Már megint késésben voltam! Egyfajta déjà vu érzés kerített hatalmába, amikor kipattantam az ágyból, sebesen felöltöztem, és már éppen kiviharzottam volna a házból. Ahogy homályosan visszagondoltam az előző napra, kényszerítettem magam, hogy megfésülködjek, és bekapjak egy rágót, mielőtt eliramodtam volna.

Épp úgy, mint előző nap, elkéstem. A folyosók már elárvultak. Szaporán szedtem a lépcsőfokokat, és levegő után kapkodtam, amikor az angolterembe értem. Mr. Sinclair félbehagyta a magyarázatot, és összevont szemöldökkel nyugtázta az érkezésem.

- Elnézést, uram, elaludtam – magyarázkodtam lihegve.
- Üljön le, Miss Morgan, óra után megbeszéljük.

Világos, egy egyszerű „megesik” nálam szóba sem jöhetett. Ahhoz túl gyakran történt meg. A Sztár Klub tagjainak gúnyosan vigyorgó arca mellett az asztalomhoz mentem. De nem sokkal előtte megtorpantam. Az asztalom nem volt üres, mint ahogy szokott. Leeről átmenetileg el is feledkeztem. Együtt érző,

leereszkedő arckifejezéssel nézett rám. Legszívesebben sarkon fordultam és kirohantam volna az osztályból. Remek. Pontosan, amire ebben a helyzetben szükségem volt: egy felfuvalkodott szépfiú, aki részvétet érez irántam.

A szemébe néztem, mély levegőt vettem, és amilyen higgadtan csak tudtam, leültem mellé a helyemre. A szemem sarkából láttam, ahogyan az orra megremeg. Már megint ennyire érződött rajtam a whiskey bűze? Ha igen, akkor ezúttal ellógom a második órát, otthon letusolok és átöltözök.

Lee furcsán csuklott egyet. A szája szeglete megrezdült. Nevetett? Mr. Sinclair éppen Wilde Dorian Gray-éből kezdett egy részt felolvasni. Összpontosítottam. Még kétszer hallottam a csuklást.

– Ó, istenem, City, már megint? – Jayden a fejét rázva nézett rám.

– Sajnálom – mondtam lesújtva. – Mindjárt hazamegyek, és átöltözöm.

– Nem, nem érzek semmit – magyarázta türelmetlenül. – A szemed alatt olyan nagy fekete karikák vannak, akár egy-egy fekete lyuk a világűrben. Hogy akarod az A szintet letenni, ha az anyád minden éjszaka a kocsmában dolgoztat?

Jó kérdés. Erre nem tudtam mit felelni. – Majd csak lesz valahogy – dűnnyögtem kitérően. – Nincs alkoholszagom?

Jayden megrázta a fejét. – De menj, és kérj kölcsön egy korrektort vagy valamit. Tényleg úgy nézel ki, mint egy vámpír.

Megdöbbenten néztem rá. Honnan tudja, mi az a korrektor? Szerencsémre Ruby is éppen odajött hozzánk.

– Ruby, kölcsön tudsz nekem adni egy kis sminket? – kérdeztem, mielőtt Jayden megszégyení, és helyettem kérdezi meg.

Ruby ábrándos tekintete kritikussá vált. Röviden végigmért, aztán határozottan a legközelebbi lánymosdóba vonszolt. Amikor néhány perccel később a tükörbe néztem, igencsak kipihentnek néztem ki, bár közel álltam hozzá, hogy elaludjak. A mosdó nyugalmától meg attól, ahogyan lehunyt szemmel, türelmesen ültem és vártam, hogy Ruby befejezze a munkát, eluralkodott rajtam a kimerültség.

Elbotorkáltam a következő órára, és fáradtan a székemre rogytam. A fény kialudt, a projektor felgyulladt, és abban a pillanatban egy cetli landolt előttem az asztal lapján:

Mrs. Cobbot megnevetetni.

Ez vicc, gondoltam. Viccnek kell lennie, mert ki látta már valaha is az iskola történelmében Mrs. Cobbot akárcsak mosolyogni is? Mrs. Cobb szigorú arcára néztem. Egészen arra összpontosított, hogy az osztálynak elmagyarázza a fóliája tartalmát. Aztán minden elmosódott.

– Felicity... elájult – hatolt át a ködön egy idegen hang. Pislogtam. De tulajdonképpen túl fáradt voltam a pislogáshoz. Aludni akartam. Csak aludni.

– Kiviszem a friss levegőre – szólalt meg újra az ismeretlen hang. Röviddel ezután valaki megragadott. Éreztem, ahogyan felemelnek. Akkor kényszerítettem magam, hogy kinyissam a szemem.

– Csak nyugodtan! – dűnnyögte Lee, és még szorosabban a melléhez szorított.

Ijedtemben egészen nyugton maradtam, és újra lehunytam a szemem. Jó illata volt. Különleges illat, leginkább friss levegő, de még valami más is... Erdő? Mező? Moha! Megvan: moha. Az ég szerelmére, csak nehogy elkezdjek epekedni, mondtam magamban, és kinyitottam a szemem. A lépcsőhöz értünk.

– Rendben, most már letehetsz – mondtam, és rúgkapálni kezdtem.

Lee letett. – Biztos vagy benne?

– Igen. Biztosan nehéz vagyok neked. Nem mondhatni, hogy holmi elfvolnék.

Szélesen vigyorgott, mintha valami viccet mondtam volna.

– Nem, nem vagy elf. De azért elbírlak.

Ezt elhittem. Hároméves korom óta senki nem cipelt. – Háromszáz kilós súlyokkal edzel?

– Néha – mondta kitérően. – Gyere, meghívlak egy kávéra.

Kávé! Már maga a szó is csábítóan hangzott. Ráeszméltem, hogy két hete már biztosan nem ittam kávét, ugyanis minden este a kocsmában segítettem, ezért reggel mindig időszűkében voltam.

– Ö, nem kell visszamenned órára? – Szívesebben ittam volna meg a kávét egyedül. Egy ragyogóan kinéző izompacsirta nélkül, akire minden tekintet rátapad, és ezzel nyilvánvalóvá teszi a nem megfelelő megjelenésemet. De legnagyobb sajnálatomra Lee csak vigyorgott, és közömbösen vállat vont.

– Abba az egy órába nem fogok belehalni. – Megfogta a könykömet, és lefelé húzott a lépcsőn.

A Starbucksba mentünk, két utcával arrébb. Lee ragaszkodott hozzá, hogy kifizesse a kávét, és szendvicset is hozott.

Ellenkezés nélkül felfaltam. Lee kérdés nélkül újra felállt, és hozott még egyet. Azt is eltüntettem. Utána már nem is éreztem magam olyan fáradtnak, és képes voltam élvezni a kiváló kávét.

– Köszönöm – mondtam, és hátradőltem a kényelmes fotelben. Szégyelltem magam. Mit gondol rólam, amikor úgy eszem, mint egy kiéhezett farkas?

– Nincs mit – felelte.

A hosszú lábára meredtem, amelyet kinyújtott, és a bokáján keresztbe vetett. Aztán megkockáztattam egy pillantást az egész megjelenésére – de azonnal meg is bántam. A hanyag elegancia tökéletes példája volt. Egyáltalán fészülködtem ma reggel?

– Gyakran előfordul, hogy elalszol? – kérdezte Lee.

Hogyan magyarázzam ki magam anélkül, hogy igénytelennek állítanám be magam? – Reggelente mindig egy kicsit késében vagyok. Rá kell végre vennem magam, hogy korábbra állítsam az órát.

– Mit szól hozzá az anyád, hogy mindig elkésel? Nem ébreszt fel?

Vállat vontam. Valamire figyelmes lettem. – Amerikai vagy?

Ezzel megleptem.

– Nem. Miből gondolod?

– Olyan az akcentusod.

– Ő – mondta zavartan. – Nemrég még Kaliforniában voltam. Lehet, hogy az az öt év nyomot hagyott.

Kíváncsian néztem fel. – Kaliforniában? Tényleg? Pontosan hol? – Bukarestet is mondhatott volna, valószínűleg ugyanígy ráharaptam volna. Egyszer végre világot látni. El Londonból. Már akkor boldog lennék, ha Cornwallt még egyszer láthatnám.

– Nem is annyira remek – próbált meg Lee csitítani.

– De ott mindig süt a nap – mondtam, és az állammal az ablak felé böktém, amelyen kopogott az eső.

A fejét ingatta. – Na igen, de cserébe L. A. fölött igencsak sűrű szmog ül. Minden száraz és barna. London zöld. És ha süt a nap, a Hyde Park felülmúlhatatlan.

Ebben kételkedtem. A Hyde Park állandóan zsúfolásig megtelt emberekkel. Vasárnaponként, ha jó idő volt, alig lehetett végigmenni rajta. Már nem is tudtam egy igazi erdőre visszaemlékezni, vagy hogy mikor is jártam ott utoljára. Valószínűleg

a nagypámmal. Sok évvel korábban, amikor még tudott járni. Mielőtt kerekas járószéket kapott, aztán néhány hónappal később meghalt.

Feltűnt, hogy Lee figyel.

– Tényleg, Kalifornia szóra sem érdemes. Csak gyors kaját esznek, és a legrégebbi épület tizenöt éves. Ugyan kinek kellene a McDonald's, ha egyszer itt a Tower?

Kétkedve vontam fel a szemöldököm. – Cserébe jó filmeket csinálnak. L. A.-ben nem mindenki a filmiparban dolgozik? Te is voltál forgatáson?

Az egyik szájszegletét felhúzta, de nem felelt a kérdésekre. – Szóval, mi történik veled? Gyakran elkésel óráról, de elég jók a jegyeid. Ilyen sokáig magolsz esténként?

Ezúttal én tagadtam meg a választ.

– Rendben, akkor kitalálom. A szüleidnek van egy kocsmája, amely eszméletlenül jól megy, és ott pincérkedsz, hogy a tanulmányaidat finanszírozd.

– Nyomoztál utánam? – kérdeztem gyanakodva.

Ártatlanul vállat vont. – Egy kicsit.

– Mindenesetre rossz nyomon jársz – mondtam szárazon. Hogy eszméletlenül jól megy, azt anya kocsmájára nem lehetett volna mondani.

– Ki kell mennem.

– Kérsz még egy kávét?

Sóvárogtam utána. Mikor volt rá alkalmam, hogy ilyen jó kávét igyak? Az elmúlt két hétben egyáltalán nem is ittam.

Vigyorgott, és ő is felállt.

Amikor a mosdóból visszaértem, egy újabb csésze gőzölgött közöttünk az asztalon. Lee unatkozva lapozgatott egy pletykalapot.

Levettem a papírpohár tetejét, és már éppen inni akartam belőle, amikor a tető alsó felén észrevettem valamit.

Egy telefonszám, és alatta egy név, Sally.

A pult felé néztem. Mögötte a csinos szőke lány azon nyomban elpirult.

– Tessék. A kávé az enyém, de a teteje határozottan a tied.

A műanyag fedőt Leenek nyújtottam. Értetlenül ránézett, majd követte a pillantásomat a pult felé, és vigyorgott.

– Menjek? – kérdeztem, és komolyan gondoltam.

Nagy szemet meresztett rám. – Miért?

– Hogy a zsákmányodat szemügyre vehesd.

Meghökken, aztán hangosan felnevetett. – Te tényleg elhagynád a csatamezőt, igaz? – kérdezte, amikor végre újra megnyugodott.

Nem feleltem. Természetesen elmennék. Nagyon jól tudtam, hogy miattam senki nem mulasztana el egy ilyen csinos felszolgálót.

– Én veled vagyok itt – mondta, de azért elvette a tetőt, és eltette.

– Le vagyok nyűgözve. Egy férfi, akinek elvei vannak.

Újra hátradőlt, és összefont karokkal figyelt. – Megállapítom, hogy a nyelved igencsak csípős, ha ki vagy pihenve.

Éreztem, hogy elpirulok. Igaz, hogy egy szépfű, aki mindent megkap, amit csak akar, ugyanakkor aranyos is volt, és kávé meg szendvicset vett nekem. – Sajnálom. Inkább meg kellene köszönnöm.

Még mindig engem nézett. Olyan érzésem támadt, mintha azon tűnődne, ezt most gúnyosan értettem, vagy komolyan. Vajon gondolatolvasó vagy ilyesmi? A tekintetében fellobbant valami, és halványan elmosolyodott.

– Nincs mit. Szívesen. Úgy érzed, visszamehetünk órára? – Utánoszthatatlan eleganciával felkelt.

Nehézkesen felkászálódottam a fotelból, és az órára néztem.

– Hm. Most matekunk lenne. A kémiáról lemaradtunk – állapította meg Lee. – Biztos vagy benne, hogy Mr. Selfridge elé tudsz állni úgy, hogy nem alszol el?

– Muszáj. Nem vagyok matekból valami lángelme, nem engedhetem meg magamnak, hogy lemaradjak az órákról.

Újra végigmért, mintha a gondolataimban próbálna olvasni.

Gyorsan így szóltam: – Köszönöm. Őszintén. Megmentettél.

Bólintott, és visszamentünk az iskolába.

– Van még egy kérdésem – szólalt meg váratlanul, mielőtt az iskolába értünk volna. – Mi volt az a cetli?

Kérdőn néztem rá, aztán eszembe jutott. Vihogtam. – Ez egy játék, amit Corey talált ki. Valamelyikünk kigondol egy feladatot, amelyet az óra alatt meg kell oldani. De csak a különösen unalmas tanároknál, és azokon az órákon, ahol mind együtt vagyunk. Ostoba, tudom, de tényleg szórakoztató.

Lee vigyorgott. – Akkor feltételezem, Mrs. Crobbot nem könnyű megnevetetni.

– Lehetetlen vállalkozás – helyeseltem.

– Hm. És mi történik, ha a feladatot nem sikerül megoldani? Az alsó ajkamba haraptam. – Akkor ez van.

– Ez unalmas – mondta Lee határozottan. – Kell valami ösztönző erő, különben senki nem erőlködik igazán.

Kétkedve néztem rá. – Mire gondolsz?

– Hát, egyfajta zálog, amit letétbe teszteks, és ki kell váltani. Azt pedig, aki egyáltalán meg sem próbálja, meg kell büntetni.

– Megbüntetni? Például másnap alsógatyában kell kijönnie tesiről?

Lee vidáman nézett le rám. Te jó ég, tényleg magas volt.

– Én inkább egy kör fagylaltra gondoltam.

– Ó. – Istenem, milyen mazochistának tart most engem? Szerencsére a déli csengő megmentett. Zavartalanul elvegyültünk az ebédlőbe áramló diákok között.

Felicity türelmetlenül hintázva állt az ajtóban. Nyilvánvalóan ránk várt. Vagyis Leere.

– Végre itt vagy! – kiáltotta, és belekarolt. A tekintetében szabályosan sóvárgás tükröződött.

– Hihetetlen, csupán második napja vagy itt, és máris lógsz – susogta.

– Ezt azért nem nevezném lógásnak – tiltakozott a fiú zavartan. – Felicity nem érezte jól magát...

– Még senki nem mondta neked, hogy Város gyakran elalszik történelemórán? – világosította fel a fiút anélkül, hogy engem akárcsak egyetlen pillantásra is méltatott volna.

– El kell neki nézned – szakítottam félbe udvariasan. – Még csak második napja van itt. De most van egy órád, hogy minden modortalanságomat tudomására hozd.

Még egyszer Leere kacsintottam, és elvegyültem a tömegben.

– Jól vagy? – kérdezte Phyllis együtt érzően, amikor leültem hozzá és a többiekhez az asztalhoz.

– Ittam három kávét, és ettem egy kicsit. Olyan fittnek érzem magam, mint már napok óta nem.

Elkaptam Jayden kétkedő pillantását.

– Tényleg – bizonygattam makacsul.

– Akkor miért nem tűnt fel, hogy a pólód kifordítva van rajtad?

Iszonyodva néztem le. A szégyentől legszívesebben a föld alá süllyedtem volna.

Nem csupán kifordítva volt rajtam. De fordítva is. A cédulája a nyakamnál éktelenkedett.